

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D. v právní věci **žalobce: D. Ch. N.**, nar. „X“, státní příslušnost Vietnam, zajištěn v Zařízení pro zajištění cizinců Drahonice u Lubence č. p. 41, Podbořany, PSČ 441 01, zastoupeného Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem se sídlem v Praze 2, ul. Vinohradská č. p. 22, PSČ 120 00, proti **žalované: Policie ČR, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort**, se sídlem v Ústí nad Labem, ul. Masarykova č. p. 27, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 29. 12. 2015, č. j. KRPÚ-211451-25/ČJ-2015-040026-SV,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se v žalobě podané v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 29. 12. 2015, č. j. KRPÚ-211451-25/ČJ-2015-040026-SV, kterým bylo rozhodnuto, že se žalobce podle ust. § 124b odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zajišťuje za účelem vycestování a podle ust. § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla stanovena doba zajištění na 80 dnů od ode dne omezení osobní svobody žalobce.

V žalobě uvedl, že důvodem jeho zajištění byla skutečnost, že ten po pravomocném ukončení již druhého řízení o mezinárodní ochraně dne 31. 7. 2015 ve lhůtě 30 dnů stanovené rozhodnutím o neudělení mezinárodní ochrany nevycestoval z území České republiky. Žalobcův předchozí pobyt na výjezdni příkazy na území České republiky z důvodu vedeného řízení o správním vyhoštění není relevantní, když v důsledku jejich vydání žalobce zde

pobýval oprávněně, navíc řízení o správním vyhoštění skončilo zastavením. Žalovaná tak nemůže argumentovat, že žalobce se snaží vyhnout správnímu vyhoštění, a pokud tak činí, je její rozhodnutí velmi neurčité a nepřezkoumatelné. Přitěžující okolností rovněž pro žalobce nemůže být to, že po skončení azylového řízení si podal žádost o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU, když žalobce sdílel se svojí družkou T. T. L. P. a její nezletilou dcerou, která je občankou České republiky, společnou domácnost. V důsledku tohoto vztahu nebylo možno zajistit žalobce. Vedle toho žalobce, který žil na území České republiky dlouhou dobu, před svým zajištěním pravidelně přispíval na své nezletilé dcery T. a A. G. Zajištění žalobce tak nebylo nezbytně nutným opatřením. Žalobce se navíc dozvěděl pozdě o zamítnutí jeho druhé žádosti o udělení mezinárodní ochrany, přičemž při návštěvě Ministerstva vnitra mu bylo řečeno, že mu již výjezdní příkaz nebude vydán a byl mu pouze předán cestovní doklad. Výjezdní příkaz mu pak nebyl vydán ani žalovanou, když ta jej omezila na osobní svobodu a následně zajistila za účelem vycestování. Žalobce trvá na tom, že jeho vztah k družce a k jejím dětem není jen účelový, pokud žalovaná zastává opačný názor, měla si vyslechnout družku žalobce a provést místní šetření. Žalobce rovněž trvá na tom, že v době jeho zajištění nebyl žádný problém s jeho vycestováním z území České republiky, když tento záměr žalobce jasně deklaroval. Žalovaná se dostatečně nezabývala povahou jednání žalobce a stupněm nebezpečnosti jeho jednání pro bezpečnost státu a veřejný pořádek, přestože to je nezbytné pro rozhodnutí o zajištění. Z tohoto důvodu je napadené rozhodnutí zjevně nepřezkoumatelné, když rozhodnutí o zajištění je mimořádným institutem. Na podporu tohoto závěru žalobce poukázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu, sp. zn. 9 As 5/2010, či sp. zn. 4 Azs 235/2005. Navíc z rozsudku Nejvyššího správního soudu, sp. zn. 3 A 33/2011, vyplývá, že pouhý nelegální pobyt cizince na území České republiky není dostatečným důvodem pro zajištění. Zajištění žalobce nebylo přiměřené vzhledem k okolnostem případu, navíc se žalovaná nevypořádala s tím, zda by nebylo možné využít k dosažení účelu zajištění mírnějších prostředků za účelem vycestování ve smyslu ust. § 123b zákona o pobytu cizinců.

Žalovaná ve svém písemném vyjádření k podané žalobě zrekapitulovala dosavadní průběh řízení včetně důvodů obsažených v žalobou napadeném rozhodnutí. Poukázala na to, že žalobci byla v minulosti opakovaně dáвана možnost dobrovolně opustit území České republiky, kam přicestoval nelegálně již v roce 2001, ovšem z chování a jednání žalobce je zřejmé, že tak nehodlá učinit dobrovolně, přičemž žalovaná má zejména na mysli uzavření účelového sňatku s paní L. G., podávání opakovaných žádostí o udělení mezinárodní ochrany a také z opakovaných žádostí o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU v den, kdy správnímu orgánu tvrdí, že hodlá opustit území České republiky s očekáváním vydání dalšího výjezdního příkazu. V rámci zajištění pak žalobce přes své tvrzení, že chce opustit dobrovolně Českou republiku, si podal již třetí žádost o udělení mezinárodní ochrany, v důsledku čehož bylo rozhodnuto o povinnosti žalobce setrvat v zařízení pro zajištění cizinců. Po pravomocném zastavení azylového řízení, dne 17. 12. 2015, když žádost o udělení mezinárodní ochrany byla vyhodnocena jako nepřípustná, byl žalobce opětovně zajištěn za účelem vycestování. Žalobce tak přes své tvrzení o úmyslu opustit Českou republiku jen dokola využívá dvou institutů českého práva, a to žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU a žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaná přitom trvá na tom, že žalobce není rodinným příslušníkem občana EU, jelikož sice je rodičem nezletilé T. a A. G., ovšem žalobce dle svých slov s jejich matkou a dětmi rok a půl nežije, nestýká se s nimi, když pouze plní vyživovací

povinnost, což není skutečnou péčí, jak předpokládá ust. § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců ve znění v době rozhodné. Ani sdílení společné domácnosti s družkou T. T. L. P. a její nezletilou dcerou, která je občankou České republiky, nezakládá žalobci postavení rodinného příslušníka občana EU, neboť žalobce není otcem dcery družky, neboť dle rodného listu jím je P. P., který je zároveň přítelem L. G. Navíc řízení ve věci udělení povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU bylo dne 21.10.2015 nepravomocně zastaveno. U žalobce dle žalované nejsou dány podmínky k dosažení účelu zajištění uložení mírnějších prostředků za účelem vycestování ve smyslu ust. § 123b zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce opakovaně nehlásil změny svých pobytů na území České republiky a také pobyt osob, se kterými je žalobce údajně v kontaktu, mají nejasný pobyt. Žalobce do 24. 9. 2015 pobýval na adrese „X“, zatímco jeho údajná družka a její nezletilá dcera jsou hlášeny na adrese „X“ popř. „X“. Žalobce nevyužil celkem již 10 možností k dobrovolnému vycestování z území České republiky, přičemž ve stejný den, kdy u správního orgánu žádal o opětovné udělení výjezdního příkazu, podal žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU, a proto žalovaná má za to, že žalobce ani nadále Českou republiku dobrovolně neopustí, a tudíž bylo legitimně přikročeno k zajištění žalobce, neboť žalobce nerespektuje výjezdní příkazy a účelově obchází zákony České republiky. Tento závěr dle žalované ostatně potvrzuje fakt, že žalobce si podal neúspěšně již třetí žádost o udělení mezinárodní ochrany.

Při ústním jednání před soudem konaném dne 1. 2. 2016 právní zástupce žalobce setrval na žalobních tvrzeních. Zajištění, jakožto krajní prostředek, nebylo v případě žalobce nutné, neboť není pravdou, že by žalobce nechtěl z území České republiky vycestovat. Žalobce je připraven opustit území, pokud to bude skutečně nezbytné. Dále uvedl, že žalobce na území České republiky skutečně dlouhou dobu pobýval na základě výjezdních příkazů, což ovšem bylo legitimní vzhledem k řízení o jeho správním vyhoštění, které nakonec žalobci uloženo nebylo. Dále právní zástupce žalobce trval na tom, že žalované rozhodnutí je nepřezkoumatelné, když žalovaná se nezabývala tím, že žalobce žije ve společné domácnosti s občanem EU, a to téměř dva roky. Navíc závažnost žalobcova protiprávního jednání byla nízká a žalovaná nemůže s úspěchem argumentovat dvěma žádostmi o azyl, když tyto žádosti žalobce podal v souladu se zákonem. Závěrem podotkl, že žalobce z území České republiky nevycestoval do 30 dnů jen v důsledku nedopatření a nikoliv úmyslně. Rozhodnutí je proto vedle nepřezkoumatelnosti i nezákonné. Rovněž trval na tom, že žalobcem podaná žádost o udělení přechodného pobytu nebyla podána účelově. Řízení o této žádosti bylo zastaveno pro podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a tedy žádost nebyla zamítnuta. Žalovaná měla náležitě zjistit, jak to bylo s jeho vztahem k družce, neboť řízení bylo vedeno ex offio. Rovněž má za to, že jeho vztah k družce nebyl jen vztahem partnerským a v důsledku tohoto vztahu bylo třeba na ně pohlížet jako na rodinného příslušníka občana EU.

Při též ústním jednání před soudem pověřená pracovnice žalované nadále požadovala zamítnutí žaloby pro nedůvodnost, když důvody pro zajištění žalobce jednoznačně dány byly. Žalobce totiž nevycestoval z území České republiky ani po dobu dvou měsíců od ukončení azylového řízení, přičemž z počínání žalobce je zřejmá jeho účelovost a také to, že území České republiky nehodlá opustit, což dokládá jím podaná žádost pro udělení přechodného pobytu či jeho vyjádření ve správním řízení. Dále uvedla, že žalobci bylo uděleno zhruba dvacet výjezdních příkazů, a to deset v souvislosti s vyhoštěním a deset z jiných příčin, které však žalobce nerespektoval. Má za to, že žalovaná se náležitě zabývala soužitím žalobce s družkou, kde byly zjištěny nejasnosti v adrese ohledně jejich společného

soužití. K tomu doplnila, že v den zajištění žalobce, měl žalobce jen vztah partnerský k družce a nikoliv k její dceři, která je občankou EU. Doba zajištění žalobce je odvislá od počínání samotného žalobce, neboť ten v průběhu svého zajištění podal již třetí žádost o azyl. Závěrem podotkla, že žalobce by měl z území České republiky vycestovat a vrátit se sem legálně.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené ust. v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v ust. § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třiceti denní lhůty po doručení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je tedy tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud podle § 76 odst. 2 s. ř. s. přihlédnout pouze k takovým vadám napadeného rozhodnutí, které vyvolávají jeho nicotnost, avšak takové nedostatky nebyly v projednávané věci zjištěny.

Soud po zvážení skutkových a právních okolností případu dospěl k závěru, že žaloba je nedůvodná.

Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Žalobce na území České republiky přicestoval v květnu roku 2001 nelegálně a po příjezdu požádal o azyl, kdy azylové řízení pro žalobce neúspěšně skončilo v roce 2007. Po skončení azylového řízení však žalobce z území České republiky nevycestoval, třebaže mu byly opakovaně udělovány výjezdní příkazy, přičemž dne 9. 5. 2009 žalobce uzavřel účelový sňatek s Lucií Ganyovou, občankou České republiky, na základě čehož získal dne 5. 6. 2012 povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU. Dne 15. 11. 2012 bylo dotyčné povolení k přechodnému pobytu rozhodnutím Ministerstva vnitra zrušeno, neboť bylo zjištěno, že manželství bylo uzavřeno účelově a za úplatu. Žalobci byla stanovena lhůta k vycestování do 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. Z důvodu nelegálního pobytu bylo žalobci dne 7. 10. 2013 vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalobce proti rozhodnutí, jímž bylo zrušeno povolení k přechodnému pobytu, podal opožděné odvolání a podnět k přezkumnému řízení, kdy odvolání a podnět byla zamítnuta s nabytím právní moci dne 14. 3. 2014. Vůči zamítavým rozhodnutím žalobce podal žaloby ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem, které byly zamítnuty s nabytím právní moci dne 20. 10. 2014, avšak žalobce z České republiky poté opět nevycestoval a dne 28. 11. 2014 požádal opakovaně o mezinárodní ochranu, kdy řízení o této žádosti bylo ukončeno dne 31. 7. 2015 a žalobci byl dne 24. 9. 2015 v pobytovém středisku Kostelec nad Orlicí předán jeho cestovní doklad, aby mohl z území České republiky vycestovat. Žalobce z České republiky opětovně nevycestoval a dne 30. 9. 2015 podal žádost o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU na nezl. P. H. T., jejímž otcem ovšem není. Podáním této žádosti přitom žalobci nevznikla fikce pobytu. Žalobce v řízení uváděl, že žije v partnerském vztahu s paní P. T. T. L., matkou nezl. P. H. T., která je občankou České republiky a která má v rodném listě jako otce zapsaného P. P., jenž je zároveň přítelem L. G. a otcem jejích dětí. V rámci řízení bylo zjištěno, že manželství žalobce s L. G. je pouze formální, žalobce se s dětmi nestýká, manželé spolu již rok a půl nežijí a byl podán návrh na rozvod manželství u Okresního soudu v Teplicích, přičemž sám žalobce dokonce uváděl, že manželství bylo již v roce 2013 rozvedeno. Žalobce v řízení dále sice uváděl, že je hlášen nyní na adrese „X“, a to od 1. 1. 2015 do 30. 12. 2015, avšak žalovaná zjistila, že žalobce zároveň jako adresu svého pobytu uváděl i adresu „X“, a to do 24. 9. 2015,

a vedle toho uváděl, že nyní žije ve společné domácnosti s nezl. P. H. T., která je ovšem hlášena na adrese „X“. Dne 30. 9. 2015 se žalobce dostavil na cizineckou policii pro udělení výjezdního příkazu k údajnému opuštění České republiky, což žalobce neučinil, když dne 12. 10. 2015 učinil opakovaně prohlášení o mezinárodní ochraně v České republice a dne 14. 10. 2015 s ním bylo zahájeno již třetí řízení ve věci mezinárodní ochrany, kdy v řízení uvedl, že o mezinárodní ochranu žádá, neboť má zde dvě děti, na které platí alimenty, přičemž v současné době žije s přítelkyní, která má také dvě děti, jež považuje za své. Navíc v ručně psaných důvodech podání žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že o mezinárodní ochranu žádá, aby měl legální pobyt v České republice. Ke svému zdravotnímu stavu uvedl, že je dobrý, pracovní povolení v České republice nemá a ani zde není zdravotně pojištěn. Návratu do Vietnamu se neobává, vyjma případného postihu za to, že nenastoupil na základě předvolání na vojnu.

Soud se nejprve zabýval otázkou, zda je žalobou napadené rozhodnutí přezkoumatelné, neboť k meritornímu přezkumu může soud přistoupit pouze v případě rozhodnutí, které je mimo jiné srozumitelné a opřené o dostatek důvodů. Základním předpokladem poskytnutí efektivní soudní ochrany právům účastníků řízení je právě existence řádného odůvodnění všech částí výroku správního rozhodnutí. Pouze za těchto podmínek mohou účastníci řízení formulovat své výhrady (tzv. žalobní body) proti správnímu rozhodnutí. Neobsahuje-li odůvodnění rozhodnutí uvedené náležitosti, je tím účastníkům řízení znemožněno, aby formulovali konkrétní meritorní žalobní námitky. V takovém případě jim je soudní ochrana poskytnuta nikoliv pro nezákonnost rozhodnutí, pokud jde o věcné řešení předmětu správního řízení, ale pro jeho nepřezkoumatelnost.

Podle ust. § 124b odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, pokud nelze účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem jeho vycestování, tehdy jestliže cizinec nevycestoval po pravomocném ukončení řízení ve věci mezinárodní ochrany z území ve lhůtě stanovené výjezdním příkazem nebo ve lhůtě do 30 dnů, nebyl-li cizinci výjezdní příkaz udělen.

Žalovaná opřela svůj závěr o nutnosti zajistit žalobce za účelem vycestování o to, že žalobce v České republice pobýval neoprávněně od roku 2001, nerespektoval rozhodnutí cizinecké policie o jeho povinnosti vycestovat z České republiky dané rozhodnutím o jeho správním vyhoštění, pobýval v České republice bez platného víza či oprávnění k pobytu, opakovaně mu byly vydávány výjezdní příkazy k vycestování z České republiky, avšak žalobce ani v jednom případě z území nevycestoval, v České republice nemá stálou adresu, na níž by pobýval. Soud konstatuje, že důvody, pro něž přistoupila žalovaná k omezení osobní svobody žalobce, byly řádně vyjádřeny v žalobou napadeném rozhodnutí, které lze označit za plně přezkoumatelné. Námitky žalobce o nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí tak soud vyhodnotil jako nedůvodné.

Žalobce z hlediska merita věci předně namítal, že jeho zajištění není nutné, neboť má v úmyslu dobrovolně vycestovat z území České republiky. S námitkami v tomto směru se soud neztotožnil, a to s ohledem na žalobcovo jednání a chování v minulosti, z něhož vyplývá, že žalobce nehodlá dobrovolně opustit Českou republiku, když žalobci ze strany žalované byla dána mnohokrát (10x!) možnost dobrovolně vycestovat z České republiky, a to prostřednictvím opakovaně udělovaných výjezdních příkazů. V daném případě je nutné přihlížet k tomu, že žalobce, který na území České republiky pobývá nelegálně již od roku 2001, účelově uzavřel sňatek s paní L. G., dále opakovaně podával žádosti o vydání povolení

k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU, přičemž tak učinil dokonce i v ten samý den, kdy správnímu orgánu tvrdil, že hodlá z České republiky vycestovat, a již třikrát neúspěšně žádal o udělení mezinárodní ochrany, to vše ve snaze legalizovat si svůj pobyt na území České republiky. Vedle toho nelze přehlédnout, že žalobce opakovaně neoznamoval změnu svého pobytu na území České republiky, přičemž s ohledem na tvrzení žalobce o skutečnostech jím vedeného soukromého života, které bylo v rozporu se zjištěními žalované ohledně adres, na kterých se měl zdržovat žalobce a osoby, s nimiž, měl být žalobce ve styku, zakládaly pochybnosti o skutečném místě pobytu žalobce na území České republiky, na němž by se žalobce zdržoval. Z tohoto důvodu u žalobce nejsou dány podmínky k dosažení účelu zajištění uložení mírnějších prostředků za účelem vycestování ve smyslu ust. § 123b zákona o pobytu cizinců, jak namítal žalobce. Zajištění žalobce za účelem jeho vycestování proto soud hodnotí ve shodě se žalovanou jako opodstatněné.

Na tomto závěru nic nemůže zvrátit ani argumentace žalobce, že by měl být považován za rodinného příslušníka občana EU, neboť sdílí společnou domácnost s družkou T. T. L. P. a její nezletilou dcerou, která je občankou České republiky. Dle ust. § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců se totiž rodinným příslušníkem občana EU pro účely tohoto zákona rozumí jeho rodič, jde-li o občana EU mladšího 21 let, o kterého skutečně pečuje. Žalobce přitom není otcem nezletilé dcery jeho družky, tedy H. T. P., když v rodném listě této nezletilé je zapsán P. P., a proto žalobce nemůže být považován za rodinného příslušníka občana EU. Z tohoto důvodu nemělo žádný význam, aby žalovaná prováděla v tomto směru dokazování, jak namítal žalobce, a to v podobě výslechu družky a místního šetření. Žalobce taktéž nemůže být považován za rodinného příslušníka občana EU v důsledku toho, že je zapsán jako otec v rodných listech nezl. dcery L. G., tedy T. a A. G., neboť sám žalobce uváděl, že s matkou svých dcer a dcerami nežije rok a půl a nestýká se s nimi, když jen hradí výživné, takže o své dcery skutečně nepečuje, jak vyžaduje dikce ust. § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Tomu ostatně koresponduje zjištění žalované, že paní L. G. žije s P. P.

Soud konstatuje, že jedním ze zájmů společnosti je respektování právního řádu. Právě respekt adresátů právních norem k závazným pravidlům právního řádu se projevuje v zachování veřejného pořádku. Porušováním právních norem tedy dochází i k narušení veřejného pořádku. Při hodnocení toho, zda je zde dána do budoucna skutečná, aktuální a dostatečná obava z narušování veřejného pořádku soud vychází z předchozího jednání cizince.

S ohledem na výše popsané skutkové okolnosti daného případu má soud za to, že žalovaná legitimně přikročila k použití mimořádného institutu v podobě zajištění žalobce, neboť je zjevné, že jiné řešení než zásadní omezení osobní svobody žalobce nepřichází v úvahu. Zajištění žalobce přitom nepřiměřeně nezasahuje do práv žalobce na soukromý či rodinný život, neboť žalobce si stav, ve kterém se octnul, přivodil pouze sám svým vlastním jednáním spočívajícím v mnohaletém opakovaném nerespektování právních předpisů České republiky, v důsledku kterého musel počítat i s tím spojenými nepříjemnými následky. V případě nezajištění žalobce a pouhého opětovného udělení výjezdního příkazu, třebaže i společně s vydáním rozhodnutí o povinnosti opustit území České republiky, je dána důvodná obava, že žalobce by opět z území České republiky nevycestoval a nadále by zde pobýval v rozporu s právními předpisy. Tvrzení žalobce, že žije ve vztahu se svou přítelkyní, jejíž jedna nezl. dcera je občankou České republiky, není zárukou, že by žalobce ve svém dosavadním způsobu života spočívajícím v porušování řady právních norem České republiky

nepokračoval, neboť se shora uvedeného protiprávního jednání dopouštěl už za existence tohoto vztahu. Žalobce svým jednáním a chováním setrvale mnoho let deklaruje, že Českou republiku opustit nehodlá, jsou pochybnosti o stálé adrese na území České republiky, na níž by se zdržoval. Je tak zřejmé, že se žalobce rozhodnutím státních orgánů České republiky podrobit nechce. Žalobcem uváděné vazby na Českou republiku nejsou tak silné, aby znemožňovaly žalobce vycestování žalobce. Za této situace je zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců jediným účinným prostředkem, jak žalobci v protiprávním jednání do budoucna zabránit. S ohledem na shora uvedené lze žalobcovu zajištění považovat za nezbytné, správné a neodporující právním předpisům ani Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod. Žalobou napadené rozhodnutí soud nevyhodnotil jako nepřiměřeně zasahující do žalobcova soukromého a rodinného života.

Závěrem soud směrem k žalobci poznamenává, že mu nic nebrání v tom, aby si za podmínek stanovených zákonem o pobytu cizinců požádal ze země původu o povolení k pobytu na území České republiky a vrátil se na její území jako legální cizinec.

Na základě shora uvedených úvah dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji ve výroku ad I. rozsudku podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Současně v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalované náklady řízení nad rámec její úřední činnosti nevznikly a navíc je ani nepožadovala.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 1. února 2016

JUDr. Markéta L e h k á, Ph.D. v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová